

skab til saavel de almindelige praktiserende Lægers og Specialisters Udøvelse af deres Gerning, til de bestaaende Specialistuddannelsespladsers Værdi som saadanne og til Mulighederne for at opnaa disse.

En saadan Sagkundskab indehaves ikke af Indenrigsministeren, der efter Lovforslagets § 4 „fastsætter“ disse Regler. Det skal her bemærkes, at naar det er tillagt Indenrigsministeren i § 2, Stk. 6, at fastsætte nærmere Regler for den praktiske Uddannelse efter Embedseksamen, skal dette ske „efter Forhandling med Undervisningsministeren“, hvilket realiter vil sige, at det er det lægevidenskabelige Fakultet, der faar Indflydelse paa nævnte Regler. Paa lignende Maade er der ogsaa i § 3, Stk. 3, tillagt det lægevidenskabelige Fakultet en raadgivende Virksomhed paa et andet Omraade, hvor Indenrigsministeren nødvendigvis maa støtte sig til medicinsk Sagkundskab.

Det kunde maaske synes nærliggende og rimeligt ogsaa at tillægge det lægevidenskabelige Fakultet den afgørende Indflydelse paa de i § 4, Stk. 1, omhandlede Regler. Men vi maa hævde, at saadanne Regler maa fastlægges ikke blot ud fra teoretisk Viden, men ogsaa, som ovenfor anført, ud fra et Kendskab til de praktiske Forhold, hvorunder Lægevirksomhed udøves, som Fakultetet ikke kan forudsættes at sidde inde med. Heller ikke Sundhedsstyrelsen kan efter sin S sammensætning af fagkyndige i rent teoretiske Discipliner (Hygiejne, Epidemiologi, Pharmacologi) eller i stærkt specialiserede (Sindssygevesen) siges at besidde fornøden Sagkundskab paa Specialistordningens Omraader.

For derfor at bevare det værdifulde i den Ordning, der har staaet sin Prøve, vil Den almindelige danske Lægeforening foreslaa, at der ved Sundhedsstyrelsens Foranstaltning oprettes et „Specialistnævn“ af S sammensætning som Den almindelige danske Lægeforenings hidtidige Specialistudvalg.

Dette har bestaaet af 6 Medlemmer, nemlig 1 Medlem af det lægevidenskabelige Fakultet (der skal være Lærer i en praktisk Disciplin), en praktiserende Specialist, en Hospitalsoverlæge, en praktiserende Læge i København, en praktiserende Læge i Provinsen med Landpraksis og en Repræsentant for de unge, endnu ikke nedsatte Læger.

Dette Specialistnævn skulde gøre Indstilling til Indenrigsministeren om de i § 4 omhandlede Regler for Fastsættelse af Specialer og Kombinationer af saadanne og for Uddannelseskravene, og det burde ogsaa overdrages dette Nævn at gøre Indstilling til Sundhedsstyrelsen om Ansøgers Anerkendelse som Speciallæger.

Ved Bedømmelsen af Ansøgere skal Nævnet tilkalde som ikke stemmeberettigede Medlemmer 2 i det paagældende Speciale kyndige Læger, der i Forvejen er udpegede for 2 Aar ad Gangen af Sundhedsstyrelsen.

Til Forklaring af denne fra den hidtidigt bestaaende hentede Ordning tjener følgende:

En retfærdig Afgørelse af Specialistanerkendelser og alle de under Specialistordningen hørende Spørgsmaal og Hensyn forudsætter en vis Fasthed, en Kontinuitet i Bedømmelsen. For denne er det staaende 6 Mands, alsidigt sammensatte, Udvalg (fremtidig „Specialistnævn“) en Borgen. Paa den anden Side kan dette Udvalg ikke repræsentere Sagkundskaben indenfor de hidtidigt fastsatte 14 Specialer, og derfor tiltrædes Udvalget (Nævnet) af to i paagældende Ansøgers Speciale kyndige Læger. Ikke mindst ved den nedenfor omtalte atypiske Uddannelse, og for at de fastlagte Regler ikke skal virke unødvendigt uelastiske ved Bedømmelse af den enkelte Ansøger, er et vist personligt Kendskab til denne nødvendigt, et Kendskab, som paagældende Ansøgers Specialkolleger i snævrere Forstand snarest besidder. Paa den anden Side maa dette ikke være afgørende for Bedømmelsen. Derfor er disse tilforordnede ikke stemmeberettigede. Det er alene det staaende 6 Mands Udvalg (Nævnet), som efter en alsidig Bedømmelse af Ansøgningens teoretiske Grundlag og det af de i paagældende Speciale kyndige fremførte affatter Indstillingen.

Denne Ordning, som maaske ved første Øjekast kunde forekomme lidt omstændelig, har i Praksis vist sig heldig og sikrende den retfærdigst mulige Afgørelse.

Ved sin Indstilling bør Specialistnævnet være berettiget til i Undtagelsestilfælde overfor atypisk Uddannelse at fravige de givne Regler for Uddannelseskravene, hvis Ansøgerens Kvalifikationer kan dokumenteres ad anden Vej.